

Bryd jorden og få skovlene i gang, Nu!

Leder fra LaRouche PAC, 8. juli, 2017 – Gårsdagens møde mellem præsidenterne Trump og Putin var et gennembrud. Som Helga Zepp-LaRouche i dag sagde, »de to gamle ræve overlstedede alle andre«.

Udenrigsminister Tillersons pressebriefing i går var ligefrem.

Han begyndte med Syrien, hvor de to sider netop var nået frem til en aftale om en våbenstilstand i den sydlige del som en begyndelse hen imod yderligere samarbejde dér – et samarbejde, som de to præsidenter længe diskuterede.

Derudover har USA, på anmodning af præsident Putin, udnævnt en Særlig Repræsentant for Ukraine.

Med hensyn til det obligatoriske spørgsmål om (den falske påstand om) russisk indblanding i de amerikanske valg sagde Tillerson, at de havde diskuteret det, »Men jeg mener, at det, som de to præsidenter korrekt fokuserede på, er, hvordan går vi frem, hvordan går vi videre frem herfra. Men det står ikke klart for mig, at vi nogensinde vil komme overens om en løsning, vi er enige om, om dette spørgsmål [valgene], mellem de to nationer.

Så spørgsmålet er, hvad gør vi nu? Og jeg mener, at relationen – og dette gjorde præsidenten meget klart – er for vigtig, og det er for vigtigt til ikke at finde en vej, vi kan gå frem ad ...«

Tillerson var ganske veltalende omkring mødets overordnede karakter.

»Med hensyn til karakteren af de 2 timer og 15 minutter, så lad mig først sige – mødet var meget konstruktivt. De to

ledere, ville jeg sige, kom meget hurtigt i kontakt med hinanden. Der var en meget klar, positiv kemi imellem dem. Jeg mener, igen – og jeg tror, det positive, jeg observerede – og jeg har haft mange, mange møder med præsident Putin før – er, at der ikke var en masse gentagelse af tidligere retstvist. Jeg mener, begge ledere føler, at der er mange ting i fortiden, som vi begge er utilfredse med. Vi er utilfredse, og de er utilfredse.

Jeg mener, at perspektivet hos dem begge var, at dette er en virkelig vigtig relation. De to største atommagter i verden. Det er en virkelig vigtig relation. Hvordan begynder vi at få dette til at fungere? Hvordan lever vi med hinanden? Hvordan arbejder vi med hinanden? Vi må simpelt hen finde en vej at gå frem ad. Og jeg mener, at dette blev – dette blev udtrykt om og om igen, utallige gange, af begge præsidenter, mener jeg, dette stærke ønske.

Det er i dag en meget kompliceret relation, fordi der er så mange spørgsmål på bordet. Og én af grundene til, at det tog så lang tid, mener jeg, er, at, da de først mødtes og ret hurtigt lærte hinanden at kende, var der så meget at tale om – alle disse spørgsmål. De kom stort set ind på alt, i en eller anden grad. Og jeg mener, der var et sådant niveau af engagement og ordvekslinger, og ingen af dem ønskede at stoppe. Jeg måtte minde præsidenten [om tiden] flere gange, og folk stak hovedet inden for døren. Og jeg tror sågar – de sendte førstedamen [Melania Trump] ind på et tidspunkt for at se, om hun kunne få os ud derfra, men det virkede heller ikke. (Latter.)«

Spørgsmål: »Er det rigtigt?«

Tillerson: »Men – ja, det er sandt. Men det var ...«

Spørgsmålet: »Hvad var tidsplanen?«

Tillerson: »Jamen, vi fortsatte en time endnu efter hun var kommet ind. (Latter) Så det lykkedes helt klart ikke for

hende.

Men jeg mener – det, jeg har beskrevet for jer, de 2 timer 15 minutter, det var et ekstraordinært møde. Jeg mener, der er simpelt hen – der er så meget for os at tale om. Og det var en god begyndelse. Jeg vil fortælle jer, at vi brugte meget, meget lang tid på Syrien, med en lang, detaljeret ordveksling om den aftale, vi havde indgået i dag – det blev annonceret – men også, hvor vi går hen, og at forsøge at få langt større klarhed over, hvordan vi ser dette udspilles, og hvordan Rusland ser det udspilles, og hvor ser vi ens på det, og hvor er vi uenige, og har vi de samme mål i tankerne.

Og jeg vil sige, at, i det store og hele, så er vore mål nøjagtig de samme. Hvordan vi kommer frem til det, har vi hver vores syn på. Men der er meget mere ensartethed dér, end der er uoverensstemmelser. Så vi ønsker at bygge på ensartethed, og vi brugte meget tid på at tale om de næste skridt. Og dér, hvor der er uoverensstemmelser, har vi mere arbejde mht. at komme sammen og forstå. Måske har de den rette fremgangsmåde, og vi har den forkerte.

Så der blev brugt meget tid på Syrien, fordi der har været så meget aktivitet omkring det.«

Der kunne siges meget mere om implikationerne af dette møde, og vi (LaRouche PAC's Nyhedstjeneste for abonnenter, -red.) rapporterer om noget af det i dagens nyheder. Men det, vi allerede har sagt, turde være rigeligt til at lægge legitime tvivl i bero.

Hvor går vi hen herfra? Svaret er, at vi må gribe dette svangre øjeblik for at bryde jorden mht. de store arbejder og infrastrukturprogrammer, der er presserende nødvendige i USA's »Helvedessommer« med nedlukning af transportinfrastruktur for at udføre reparationer – og sandsynligt kaos – der efter planen begynder denne mandag, den 10. juli. Faktisk begyndte det tidligere, sidste torsdag aften, med en afsporing på Penn

Station – den tredje siden marts.

En overhængende, ny finanskriser går hastigt frem for atter at slå til. Og de »glemte mænd og kvinder«, der udgjorde udslaget ved præsidentvalget i 2016, slår fortsat sig selv ihjel – eller, som Bill Clinton udtrykte det, »dør af et knust hjerte«. Bedste skøn lyder, at endnu 59.000-65.000 døde af narkooverdosis alene i 2016 – det er flere end de 58.000 amerikanske soldater, der døde under hele Vietnamkrigen. Føj hertil omkring 100.000 alkoholrelaterede dødsfald og titusinder af deciderede selvmord.

Vi må drage fordel af aktuelle omstændigheder – af vore internationale muligheder, og af den første fornuftige, siddende amerikanske præsident i dette århundrede – og gå til omgående handling for at smadre cyklussen med inertitet og modløshed, noget i retning af det, Franklin Roosevelt og Harry Hopkins gjorde i 1933 under en krise af en mindre størrelsesorden. Vi må omgående tage det første spadestik i de massive programmer for infrastruktur og jobs, der er så påtrængende nødvendige. Det kan én enkelt mand ikke gøre – selv ikke, hvis han er præsident.